

Kolumn

Martti Korhonen

ordförande Pensionärerna rf

Kulturens själ finns i gemenskapen

Under påsken besökte jag Malaga i Spanien. Jag hade tänkt fira stadssemester i lugn och ro – promenera runt i stan, besöka museer och konstutställningar och annat intressant och trevligt. I resans program ingick också en tågresä för jag ville bekanta mig med barberaren i Sevilla och tobaksfabrikens Carmen i deras hemknutar. Det katolska påskfirandet bjöd dock på en hel del överraskningar eftersom jag inte på förhand bekantat mig med de lokala påsktraditionerna.

För firade gjorde man, det kändes som midsommar och valborg och första maj, allt samtidigt, med ljudvolymen i tionde potens. Malagas gator fylldes redan tidigt under kvällen av människor och det blev allt stimmigare ju närmare småtimmarna man kom. Och i Sevilla var processionerna än mer mäktiga och de tog helt över huvudgatorna i centrum medan spårvagnstrafiken stod stilla.

I Malaga finns det tiotals katolska brödraskap och varje brödraskap har sina egna helgon. Hela passionsveckan, som inleds med palmsöndagen, arrangerar brödraskapen processioner, och processionernas mittpunkt är en tablå med scener ur Jesu liv och påskens händelser. Tablåen har byggts upp på en plattform som väger flera ton. Det behövs flera hundra personer för att bära upp plattformarna, men att bli utvald är en stor ära. Processionen rör sig framåt till takterna av en blåsorkester med bleckblåsinstrument och trummor, och ett hundratal medlemmar iklädda uniformer.

Brödraskapens medlemmar som bär på rökelse och långa ljus är för det mesta klädda i kåpor och spetsiga huvor som vi främst förknippar med medlemmar i den beryktade organisationen Ku Klux Klan. Varje brödraskap hade sin egen färg och det fanns huvor i alla möjliga färger, vita, röda, violetta, blå, svartgula huvor...

Vid butikskassorna och på kafédiskarna fanns tidtabeller för brödraskapens processioner med rutterna angivna. Framför allt i gamla stan var det helt lönlöst att längta efter tystnad under passionsveckan för vi bodde alldeles intill en av de viktigaste rutterna. De första processionerna satte igång tidigt under kvällen och varje procession räckte 4–9 timmar! Det är tungt att bära plattformarna med tablåerna, processionen rör sig långsamt och stannar emellanåt upp.

Längsmed gatorna fanns det pallar att sitta på och på de mer avlägsna gatorna hade folk tagit med sig sina egna stolar. Torg och öppna platser hade förvandlats till enorma salonger. Skoleleverna hade ledigt, och troligtvis hade människor kunnat ta ledigt från jobbet, annars vore det inte möjligt med en fest som varar en hel vecka.

Trots att det var fråga om en religiös fest var det ändå gemenskapen som var det mest tydligt

märkbara. Man hjälpte och stödde äldre människor, man gav plats. Familjerna var representerade i flera generationer och tonåringarna och familjens minsta hade sin givna plats i firandet. I mina ögon var detta det avgjort bästa med hela evenemanget. Visserligen måste också musikundervisningen hålla god nivå för jag räknade snabbt att det behövdes över 4 000 musiker för processionerna!

Butikerna och museerna höll stängt bara under skärtorsdagen. Under veckan hann vi njuta av konst och kultur i alla dess former. Malagas bilmuseum är verkligen värt ett besök. Museet huserar i en gammal, pietetsfullt restaurerad fabrik. Man har med högaktning sparat materiel som man knappt ser någon annanstans. Malaga är Picassos födelsestad och staden presenterar den egna sonens livsverk i två museer. Nere i hamnen har man under jorden byggt ett imponerande centrum, lillasyster till parisarnas Centre Pompidou.

Kulturen lever i och bland människorna mitt i stadsmiljön. Respekt för traditionen innebär inte att utvecklingen stannar upp. Gemenskapen, glädjen och kreativiteten skapar något nytt vid sidan om det gamla.

Översättning Anne Lindfors-Shaban

Publicerad i tidningen Eläkeläinen 3/2018